

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 569

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 iulie 2018

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 130 din 20 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și alin. (5 ¹), art. 255 alin. (1) teza a doua, art. 426 lit. d) și art. 431 din Codul de procedură penală	2-6		
Decizia nr. 131 din 20 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488 ¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală	6-10		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
58. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2017 privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenariat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020	11-12		
479. — Hotărâre privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse și acordarea acestora ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, pentru protecția populației afectate			
		de fenomenele hidrometeorologice periculoase din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț	12-13
		480. — Hotărâre privind acordarea unor ajutoare de urgență pentru sprijinirea familiilor afectate de inundațiile din perioada iunie—iulie 2018	14
		481. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Constanța de către domnul Albu Ioan	15
		482. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al municipiului București de către domnul Petcu Adrian	15
		483. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al municipiului București de către doamna Cliseru Speranța	16
		★	
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 130**

din 20 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și alin. (51), art. 255 alin. (1) teza a doua, art. 426 lit. d) și art. 431 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) și alin. (51), art. 255 alin. (1) teza a doua și art. 431 din Codul de procedură penală, precum și art. II pct. 62 și 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Lucia Prusac în Dosarul nr. 2.940/40/2016 al Tribunalului Botoșani — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 176D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa autoarei excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 250 alin. (4) și alin. (51) din Codul de procedură penală reprezintă o materializare a prevederilor art. 21 din Constituție referitor la accesul liber la justiție și a dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un remediu efectiv, și nicidecum o încălcare a drepturilor fundamentale anterior menționate. Se susține că, în materia luării măsurilor asigurătorii, legiuitorul nu este obligat să asigure un anumit număr de căi de atac, așa cum, în mod greșit, susține autoarea excepției. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală se arată că acestea fac trimitere la prevederile art. 250 alin. (4) și alin. (51) din Codul de procedură penală, motiv pentru care argumentele mai sus enunțate sunt valabile și în privința acestora. Cu privire la dispozițiile art. 431 din Codul de procedură penală se susține că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, ocazii cu care s-a arătat că textul criticat nu vizează soluționarea unei acuzații în materie penală, motiv pentru care legiuitorul nu are obligația instituirii a două grade de jurisdicție în materia reglementată. Referitor la critica formulată cu privire la dispozițiile art. II pct. 62 și 109 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 18/2016 se susține că aceasta este inadmisibilă, întrucât autorul excepției este nemulțumit, mai degrabă, de un vid legislativ și nu formulează o reală critică de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.940/40/2016, **Tribunalul Botoșani — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) și alin. (51), art. 255 alin. (1) teza a doua și art. 431 din Codul de procedură penală, precum și art. II pct. 62 și 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Lucia Prusac într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulată împotriva unei încheieri de ședință, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, cu privire la o cerere de restituire promovată de autoarea excepției.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) și alin. (51) și art. 255 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, se susține că acestea contravin dispozițiilor constituționale și convenționale anterior enumerate, întrucât prevăd caracterul definitiv al încheierii prin care este soluționată contestația împotriva măsurilor asigurătorii. Se arată că, în lipsa unei căi de atac împotriva unei astfel de încheieri, persoanele interesate au dreptul să se adreseze unei instanțe naționale, conform art. 13 din Convenție, potrivit căruia statul este obligat la asigurarea unui remediu efectiv. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 24 din 20 ianuarie 2016, paragrafele 20—30, prin care Curtea a statuat cu privire la aplicarea principiului subsidiarității și la prioritatea în aplicare a dispozițiilor Convenției, atunci când dreptul național este contrar acestora.

6. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 431 din Codul de procedură penală se susține că ele încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate prin faptul că nu prevăd o cale de atac împotriva hotărârii de respingere, în principiu, a contestației în anulare. Se face comparație cu procedura examinării admisibilității, în principiu, a cererii de revizuire, în privința căreia, se susține, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării sentinței de respingere, ca inadmisibilă, cu aceleași căi de atac ce pot fi promovate împotriva hotărârii la care se referă revizuirea. Se arată, totodată, că, întrucât dreptul național nu prevede un asemenea remediu, dispozițiile art. 13

din Convenție sunt direct aplicabile, fiind obligatorie asigurarea unui remediu efectiv, în situația respingerii, ca inadmisibilă, a cererii de contestație în anulare, conform dispozițiilor art. 431 din Codul de procedură penală.

7. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală se arată că acestea, după ce au fost modificate prin prevederile art. 11 pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, prevăd posibilitatea formulării contestației în anulare doar cu privire la hotărârile instanțelor de apel care nu au fost compuse potrivit legii sau au existat cazuri de incompatibilitate, excluzând alte hotărâri sau încheieri definitive, pronunțate de către complete care nu erau competente material să soluționeze respectivele cauze, cum este cazul încheierii penale definitive pronunțată de un judecător de cameră preliminară care, deși nu avea competența necesară, a respins o contestație împotriva unor măsuri asigurătorii dispuse de procuror.

8. **Tribunalul Botoșani — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autoarea excepției, întrucât reglementează tocmai posibilitatea de a supune controlului judecătoresc acte ale procurorului.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în ceea ce privește prevederile art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală, și neîntemeiată, în privința dispozițiilor art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) și art. 431 din Codul de procedură penală. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală se arată că autoarea critică, de fapt, omisiuni legislative, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale, motiv pentru care, având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) din Codul de procedură penală se susține că dispozițiile art. 250 alin. (5¹) din Codul de procedură penală operează o prorogare de competență în favoarea judecătorului de cameră preliminară, în scopul asigurării celerității soluționării cauzelor. Se arată că aceleași dispoziții legale au în vedere faptul că judecătorul de cameră preliminară poate dispune, el însuși, măsuri asigurătorii, în această etapă a procesului penal, conform art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală. Cu privire la critica referitoare la caracterul definitiv al încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, în ipoteza analizată, se arată că aceasta este lipsită de temei, regimul juridic prevăzut pentru încheierea anterior menționată fiind cel reglementat și pentru situația pronunțării aceleiași încheieri de către judecătorul de drepturi și libertăți. Se susține, totodată, că, potrivit prevederilor art. 129 din Constituție, legiuitorul este liber să reglementeze căile de atac ce se pot exercita împotriva hotărârilor judecătorești. Mai mult, se arată că persoana interesată poate contesta, în fața unei instanțe judecătorești, măsura asigurătorie dispusă de procuror, aspect ce asigură dreptul la un recurs efectiv al acesteia. Se susține, totodată, că prevederile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) din Codul de procedură penală nu au un caracter discriminatoriu, întrucât se aplică, în mod egal, tuturor persoanelor aflate în ipotezele pe

care le reglementează. Cu privire la dispozițiile art. 431 din Codul de procedură penală se arată că, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, reglementarea procedurii de soluționare a contestației în anulare, în etapa admisibilității în principiu, respectiv reglementarea căii de atac împotriva încheierii de respingere a contestației în anulare, ca inadmisibilă, este de competența legiuitorului. Cu privire la aceleași dispoziții legale se susține că acestea nu contravin prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât toți justițiabilii care au interesul de a promova calea de atac a contestației în anulare sunt supuși aceluiași condiții, în etapa verificării admisibilității acesteia. Se arată, de asemenea, că textul criticat nu încalcă dreptul la apărare, câtă vreme acesta prevede citarea părților, care, în acest fel, pot participa la judecată, pot formula apărări și pot pune concluzii cu privire la admisibilitatea în principiu a căii de atac promovate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹), art. 255 alin. (1) teza a doua și art. 431 din Codul de procedură penală, precum și art. 11 pct. 62 și 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Analizând excepția de neconstituționalitate și având în vedere prevederile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, referitoare la efectele dispozițiilor de modificare și de completare, Curtea reține că obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹), art. 255 alin. (1) teza a doua, art. 426 lit. d) și art. 431 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 250 alin. (4) și alin. (5¹): „(4) *Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie. [...]*

(5¹) *Dacă, până la soluționarea contestației formulate conform alin. (1), a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația se înaintează, spre competență soluționare, judecătorului de cameră preliminară. Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător. [...]*”;

— Art. 255 alin. (1) teza a doua: „[...] *Dispozițiile art. 250 se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 426: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...] d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate; [...]*”;

— Art. 431: „(1) *Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, cu citarea părților și cu participarea procurorului. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică examinarea admisibilității în principiu.*

(2) *Instanța, constatând că cererea de contestație în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestația este dintre cele prevăzute la art. 426 și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate.*”

14. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 126 privind instanțele judecătorești, art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac, precum și prevederilor art. 6, art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și la interzicerea discriminării și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție referitor la asigurarea dublului grad de jurisdicție în materie penală.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹), art. 426 lit. d) și art. 431 din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 696 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 februarie 2018, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (4) și alin. (5¹) și art. 431 din Codul de procedură penală și, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală.

16. Prin Decizia nr. 696 din 7 noiembrie 2017, Curtea a constatat că prevederile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, fiind pronunțate, în acest sens, Decizia nr. 659 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 16 decembrie 2014, Decizia nr. 448 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 18 august 2016, și Decizia nr. 310 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 3 august 2017, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

17. Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind, în art. 129, că acestea se exercită „în condițiile legii” (în acest sens este Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005). Astfel, Curtea a reținut că împrejurarea că împotriva încheierii instanței, prin care s-a soluționat contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de ducere la îndeplinire a acesteia, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 6 din Convenție, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, măsura sechestrului asigurător nu intră sub incidența prevederilor convenționale

menționate. Aceasta vizează în principal garantarea executării unei eventuale creanțe ce va fi recunoscută în favoarea unor terți lezați prin infracțiunea ce face obiectul judecății. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dispunerea măsurii asigurătorii luate de sine stătător nu avea niciun impact asupra cazierului reclamantului. În aceste circumstanțe, instanța europeană a considerat că măsura nu poate fi privită ca o „acuză în materie penală” adusă reclamantului în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție (Decizia de admisibilitate din 18 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Mohammad Yassin Dogmoch împotriva Germaniei*). În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, aceeași instanță europeană a reținut că acestea obligă statele membre la asigurarea unui dublu grad de jurisdicție, doar în situația examinării vinovăției în materie penală. În aceste condiții, nefiind vorba despre o acuzație în materie penală, s-a apreciat că prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt incidente în cauză.

18. Cu privire la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, a prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi reținută, întrucât persoanele în privința cărora sunt dispuse măsuri asigurătorii se află într-o altă situație juridică decât cele în favoarea cărora legiuitorul a prevăzut dreptul de a formula căi de atac, dintre cele reglementate prin dispozițiile Codului de procedură penală, motiv pentru care nu se poate susține discriminarea celor dintâi sub aspectul lipsei dreptului de a contesta soluția pronunțată prin încheierea de soluționare a contestației promovate împotriva măsurilor asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acestora. În acest sens, Curtea Constituțională a arătat, de nenumărate ori, în jurisprudența sa că aceasta nu înseamnă uniformitate și că nu se interzice reglementarea unor reguli specifice în cazul diferenței de situații (a se vedea Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, și Decizia nr. 782 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 15 iunie 2009).

19. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 13 din Convenție, Curtea a constatat că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, norma convențională anterior invocată presupune asigurarea unei căi de atac interne care să trateze fondul unei „plângeri admisibile”, conform Convenției, și să ofere o soluție adecvată (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2014, pronunțată în Cauza *Ališić și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, Croației, Serbiei, Sloveniei și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei*). Or, persoanele ale căror bunuri fac obiectul unor măsuri asigurătorii dispuse de procuror, prin ordonanță, pot formula contestație, conform prevederilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală.

20. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 250 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că reglementarea de către legiuitor, în ipoteza supusă analizei, a aplicabilității prevederilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală denotă intenția acestuia de a supune încheierea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, conform dispozițiilor art. 250 alin. (5¹) din Codul de procedură penală, cu privire la contestația formulată împotriva măsurilor asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acestora, aceluiași regim juridic reglementat pentru situația soluționării aceleiași contestații de către judecătorul de drepturi și libertăți. Acest fapt este explicabil, având în vedere că, în realitate, trimiterea contestației

formulate, conform art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, spre soluționare judecătorească de cameră preliminară are loc ca urmare a sesizării, prin rechizitoriu, a instanței, pe parcursul procedurii soluționării aceleiași cereri de către judecătorul de drepturi și libertăți. *Per a contrario*, soluția juridică ce constă în reglementarea intervenției unui alt regim juridic de soluționare a contestației analizate, survenit pe parcursul soluționării acesteia, schimbare ce este determinată de o cauză exterioară persoanei în privința căreia au fost dispuse măsuri asigurătorii și pe care aceasta nu o poate controla, este de natură a crea discriminare între titularii contestațiilor promovate, potrivit dispozițiilor art. 250 din Codul de procedură penală, discriminare pe criterii referitoare la timpul necesar organelor judiciare pentru a finaliza activitatea de urmărire penală și a emite rechizitoriul, interval de timp ce diferă de la o cauză la alta.

21. Astfel, Curtea a reținut că regimul juridic astfel reglementat presupune atât soluționarea contestației analizate, în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, cu participarea obligatorie a procurorului, cât și caracterul definitiv al încheierii pronunțate. Prin urmare, considerentele reținute de Curte în privința art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în privința art. 250 alin. (5) din Codul de procedură penală.

22. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la lipsa unei căi de atac împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de contestație în anulare, cu prilejul analizei admisibilității în principiu a acestora, Curtea a reținut că procedura admiterii în principiu a cererilor formulate, conform dispozițiilor art. 426 din Codul de procedură penală, nu presupune o judecată asupra temeiniciei contestației în anulare, care să implice administrarea unui probatoriu în fața instanței sesizate, ci o verificare formală a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru introducerea unei astfel de cereri. În acest sens, potrivit prevederilor art. 431 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța sesizată va verifica dacă cererea de contestație în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, dacă motivul pe care se sprijină contestația este unul dintre cele prevăzute la art. 426 din Codul de procedură penală și dacă în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar.

23. Conform dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală — astfel cum acestea au fost modificate prin art. II pct. 111 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 542 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015 —, procedura de examinare, în principiu, a admisibilității cererii de contestație în anulare are loc în camera de consiliu, cu citarea părților și cu participarea procurorului. Așa fiind, părțile au posibilitatea de a se prezenta în fața instanței de judecată, personal sau prin intermediul unui avocat, și de a-și expune propriile argumente cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (2) al art. 431 din Codul de procedură penală, susținându-și, astfel, interesul procesual, în sensul admiterii sau respingerii cererii de contestație în anulare, în această fază procesuală, premergătoare soluționării fondului cauzei. Astfel, părțile care se prezintă cu ocazia examinării admisibilității în principiu a cererii de contestație în anulare au posibilitatea de a cunoaște susținerile procurorului și, la nevoie, de a formula argumente contrare acestora, întrucât, conform aceluiași dispoziții legale anterior menționate, participarea procurorului la judecată este obligatorie. Având în vedere aceste aspecte, procedura examinării, în principiu, a cererii de contestație în

anulare se desfășoară cu asigurarea garanțiilor procesuale specifice dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare.

24. De asemenea, din interpretarea gramaticală și *per a contrario* a prevederilor art. 431 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că procedura mai sus analizată se finalizează fie prin admiterea, de principiu, a cererii de contestație în anulare, condiții în care instanța dispune citarea părților interesate, în vederea soluționării pe fond a respectivei contestații, fie prin respingerea cererii, ca inadmisibilă. Hotărârea pronunțată cu ocazia examinării admisibilității, în principiu, a contestației în anulare, indiferent de soluția pronunțată, este, într-adevăr, definitivă, concluzie ce poate fi desprinsă din interpretarea sistematică a prevederilor art. 426—432 din Codul de procedură penală. Acest aspect nu este, însă, de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al persoanelor interesate de admiterea în principiu a cererii de contestație în anulare, întrucât, astfel cum s-a arătat mai sus, procedura analizată presupune verificarea de către instanța de judecată a unor aspecte strict formale (referitoare la termenul introducerii cererii, la motivele acesteia și la existența, la dosarul cauzei, a probelor invocate), ce nu vizează soluționarea fondului cererii. Această verificare se face cu citarea părților și în prezența procurorului, care pot participa și, respectiv, participă, în mod activ, la procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, în condiții de oralitate și contradictorialitate.

25. Având în vedere aceste considerente, Curtea a constatat că lipsa reglementării unei căi de atac împotriva hotărârii prin care este examinată admisibilitatea în principiu a cererii de contestație în anulare nu contravine drepturilor fundamentale invocate de autorul excepției. Referitor la dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 din Convenție, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că acesta este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, se poate adresa, cel puțin o dată, unei instanțe judecătorești, independente și imparțiale (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015). În ceea ce privește dreptul la apărare, astfel cum este prevăzut la art. 24 din Constituție și cum rezultă din prevederile art. 6 din Convenție, prin aceeași jurisprudență, s-a arătat că acesta este asigurat de fiecare dată când o persoană interesată are posibilitatea de a-și formula apărărilor pe care le consideră necesare, în fața unei instanțe, în cadrul unei proceduri caracterizate prin contradictorialitate și oralitate, personal sau prin intermediul unui avocat (a se vedea Decizia nr. 429 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.220 din 20 decembrie 2004).

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, Curtea reține că autorul critică, în realitate, lipsa prevederii, alături de hotărârile pronunțate în apel, și a altor hotărâri definitive pronunțate de instanțe care nu erau competente material să soluționeze respectivele cauze, cum este încheierea judecătorească de cameră preliminară, care soluționează contestația împotriva unor măsuri asigurătorii dispuse de procuror. Or, conform art. 2

alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate astfel invocată este inadmisibilă.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucia Prusac în Dosarul nr. 2.940/40/2016 al Tribunalului Botoșani — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucia Prusac în Dosarul nr. 2.940/40/2016 al Tribunalului Botoșani — Secția penală și constată că dispozițiile art. 250 alin. (4) și alin. (5¹), art. 255 alin. (1) teza a doua și art. 431 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 131

din 20 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488¹ alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 903/303/2017, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 566D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părții. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.106D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de

Cristian Baicu în Dosarul nr. 10.410/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală, precum și de Tribunalul București — Secția I penală, din oficiu.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 2.106D/2017 la Dosarul nr. 5.66D/2017. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.106D/2017 la Dosarul nr. 566D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, neidentificându-se încălcări, prin textul criticat, ale dispozițiilor Legii fundamentale. Se susține că, de altfel, contestația reglementată prin prevederile art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală nu poate fi concepută în lipsa începerii procesului penal, acesta fiind motivul pentru care textul criticat condiționează un astfel de demers de acest moment procesual. Mai mult, conform

dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură penală, ori de câte ori există bănuiala rezonabilă cu privire la săvârșirea unor infracțiuni, organul judiciar are obligația de a dispune începerea urmăririi penale, așa încât nu este vorba de o ținere într-o stare de incertitudine a celor vizați de o astfel de măsură. Se solicită menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materia analizată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 8 februarie 2017 și 25 aprilie 2017, pronunțate în dosarele nr. 903/303/2017 și nr. 10.410/3/2017, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală și Tribunalul București — Secția I penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488¹ alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală și, respectiv, ale art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu, în Dosarul nr. 903/303/2017 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția penală, și respectiv, din oficiu și de Cristian Baicu în Dosarul nr. 10.410/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală, în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații privind durata procesului penal.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, referitor la dispozițiile art. 488¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, se susține că acestea lipsesc de conținut și de eficiență instituția contestației cu privire la durata procesului penal, lăsând la îndemâna procurorului soluția de a nu dispune continuarea urmăririi penale cu privire la persoana față de care există bănuiala rezonabilă că a comis infracțiunea cercetată. Se arată că aceasta din urmă, neavând calitatea de suspect, nu are dreptul de a contesta modul în care se desfășoară urmărirea penală și nici tergiversarea acesteia. Se susține că, pentru aceste motive, textul criticat încalcă accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 423 din 9 iunie 2015 și se arată că, prin raportare la acestea, condiționarea dreptului de a formula contestație cu privire la durata procesului penal de începerea urmăririi penale constituie o piedică disproporționată în calea accesului liber la justiție, în special pentru persoana vătămată prin săvârșirea unei infracțiuni, aceasta neavând posibilitatea să acceadă la procedura ce constituie remediul prevăzut în legislația națională pentru situația prelungirii nejustificate a procesului penal, atunci când organele de urmărire penală nu dispun, în mod culpabil, începerea urmăririi penale. Se susține că o astfel de persoană este privată de posibilitatea de a se plânge cu privire la tergiversarea soluționării cauzei, într-un moment al procesului penal în care un astfel de remediu ar fi foarte eficient, întrucât posibilitatea de administrare a probatoriului este invers proporțională cu timpul scurs de la momentul săvârșirii infracțiunii. Se arată că trebuie asigurat un just echilibru între disciplinarea conduitei părților, prin limitarea posibilității acestora de a beneficia de remedii procesuale, și asigurarea eficienței administrării probelor în procesul penal. Se susține că textul criticat reglementează o limitare disproporționată a dreptului de acces la justiție, întrucât subminează orice demers al persoanei vătămate de actul de dispoziție al organului de urmărire penală referitor la neînceperea urmăririi penale cu privire la fapte. Se arată că persoana vătămată prin actul de justiție nu are posibilitatea să conteste neîndeplinirea culpabilă a obligației de începere a urmăririi penale de către organul de urmărire penală, care, în

acest fel, poate tergiversa soluționarea cauzei prin simpla omisiune de a începe urmărirea penală. Se conchide că prevederile art. 488¹ alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție. Se mai arată că, atunci când o persoană fizică sau juridică formulează o plângere penală, conform art. 289 din Codul de procedură penală, împotriva unui făptuitor ale cărui date sunt cunoscute, este evident că și făptuitorul are un interes legitim în procesul penal, atât pentru aflarea adevărului, cât și pentru clarificarea acuzației ce i se aduce. Însă, conform prevederilor art. 488¹ alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, doar persoana vătămată, nu și făptuitorul are dreptul de a formula contestație cu privire la durata procesului penal. Se susține că, în aceste condiții, făptuitorului îi este încălcat accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, prin neasigurarea standardului egalității armelor. Se susține că, în acest fel, îi este creat un prejudiciu material și moral persoanei împotriva căreia este făcută sesizarea. Se face trimitere la principiul legalității procesului penal, care presupune și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, și la dispozițiile art. 8 din același cod, care prevăd caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal. Se mai susține că, prin reglementarea condiției de admisibilitate a contestației privind durata procesului penal referitoare la termenul de 1 an, de la momentul începerii urmăririi penale, se creează un vid între momentul formulării plângerii și momentul începerii urmăririi penale *in rem*, ajungându-se la situația în care se pot scurge perioade lungi de timp, aspect ce nu poate fi cenzurat și de natură a încălca accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la Hotărârea din 19 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Shabelnik împotriva Ucrainei*, paragraful 57, prin care s-a reținut că, din momentul în care reclamantul a mărturisit comiterea faptei, nu se poate susține că organul de anchetă nu suspecta participarea reclamantului la săvârșirea acesteia, iar situația reclamantului a fost substanțial afectată din momentul în care suspiciunea care îl privea a fost investigată. Se arată că scopul textului criticat este acela de a spori celeritatea soluționării cauzelor, dar că acesta încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil al persoanei interesate să formuleze contestație cu privire la durata procesului penal, în situația tergiversării urmăririi penale *in rem*. Se conchide că persoana împotriva căreia se realizează acte de urmărire penală în cadrul unei astfel de proceduri poate fi interesată de clarificarea, într-un timp rezonabil, a situației sale procesuale, însă nu dispune de mijloacele juridice necesare apărării acestui interes legitim, aspect ce contravine principiului egalității armelor.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că termenul de 1 an, reglementat prin textele criticate, începe să curgă de la începerea urmăririi penale, întrucât numai de la acel moment se poate vorbi despre existența unui proces penal. Se susține, totodată, că persoana reclamată poate formula contestație cu privire la durata procesului penal doar după ce dobândește calitatea de suspect, întrucât anterior acestui moment procesual urmărirea penală se desfășoară *in rem*, persoana anterior menționată neavând interes procesual în promovarea unei astfel de cereri, deoarece

nu există o acuzație în materie penală îndreptată împotriva sa, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se face trimitere, în acest sens, la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, din 8 ianuarie 2013, pronunțată în Cauza *Bucur și Toma împotriva României*, prin care s-a reținut că art. 6 din Convenție vizează o persoană învinuită de săvârșirea unei infracțiuni, dar și că prin „*acuzație în materie penală*” se înțelege orice măsură care are repercusiuni importante asupra situației suspectului. Se conchide că prevederile art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală constituie, de fapt, garanții ale accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se susține că dreptul de a formula contestație cu privire la durata procesului penal poate fi exercitat doar ulterior începerii urmăririi penale, deoarece doar de la momentul procesual anterior menționat actele realizate fac parte din procesul penal. Se face, totodată, trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, prin care s-a statuat că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Se conchide că modalitatea de reglementare a contestației privind durata procesului penal oferă o cale optimă de atac, cu luarea în considerare a fazei procesului penal în care aceasta este invocată și a etapei procesuale începând cu care este asigurat accesul liber la justiție. În subsidiar, se arată că criticile formulate tind la completarea dispozițiilor legale criticate, aspect ce nu este de competența Curții Constituționale, astfel cum aceasta este reglementată la art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală: „(2) *Contestația poate fi introdusă de către suspect, inculpat, persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente. În cursul judecătii, contestația poate fi introdusă și de către procuror.*

(3) *Contestația poate fi formulată după cum urmează: a) după cel puțin un an de la începerea urmăririi penale, pentru cauzele aflate în cursul urmăririi penale; [...].*”

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale

privind drepturile omului și art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 488¹ alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 640 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 21 februarie 2018, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

17. Prin Decizia nr. 640 din 17 octombrie 2017, Curtea a constatat că procedura specială reglementată la art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală, referitoare la contestația privind durata procesului penal, reprezintă o garanție a soluționării cauzelor penale într-un termen rezonabil și, în acest fel, a respectării dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 din Convenție și la art. 21 alin. (3) din Constituție, drept fundamental reglementat, totodată, la art. 8 din Codul de procedură penală ca principiu al aplicării legii procesual penale, dispoziție legală ce constituie o aplicare a normei constituționale anterior menționate. De asemenea, legiuitorul a prevăzut procedura contestației privind durata procesului penal, în aplicarea prevederilor art. 13 din Convenție, ca un remediu efectiv ce poate fi exercitat împotriva prelungirii nejustificate a etapelor procesului penal, în situația în care astfel de întârzieri sunt de natură a încălca drepturile fundamentale ale părților. În acest sens a fost reglementat, pentru fiecare etapă a procesului penal, un termen după a cărui împlinire poate fi promovată contestația analizată. Astfel, contestația reglementată la art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală poate fi introdusă după trecerea a cel puțin un an de la începerea urmăririi penale, pentru cauzele aflate în etapa procesuală anterior menționată, sau de la data trimiterii în judecată, pentru cauzele aflate în cursul judecătii în primă instanță, și, respectiv, după cel puțin 6 luni de la sesizarea instanței cu o cale de atac, pentru cauzele aflate în căile ordinare sau extraordinare de atac.

18. Curtea a reținut, prin aceeași decizie, mai sus invocată, că, astfel reglementată, contestația privind durata procesului penal presupune, așa cum rezultă și din denumirea instituției analizate, existența unui proces penal început. Și, cum prima etapă a procesului penal, conform dispozițiilor procesual penale, este cea a urmăririi penale, întrucât Codul de procedură penală nu reglementează, ca etapă distinctă a procesului penal, anterioară urmăririi penale, realizarea actelor de cercetare penală premergătoare începerii urmăririi penale, titularii contestației reglementate la art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală sunt suspectul, inculpatul, persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente; în cursul judecătii, contestația privind durata procesului penal poate fi formulată și de către procuror.

19. Așa fiind, Curtea a constatat că persoana față de care sunt realizate acte de cercetare penală, în cursul urmăririi penale începute *in rem* — sau chiar în cursul urmăririi penale începute *in personam*, dar în cadrul căreia persoana în cauză nu are calitatea de parte —, nu are dreptul de a promova contestația privind durata procesului penal. Prin urmare, în situația în care, deși sesizat cu o plângere, procurorul nu dispune nicio măsură și nu efectuează niciun act, pasivitatea organelor judiciare nu poate fi sancționată prin utilizarea procedurii speciale analizate.

20. Curtea a conchis că această soluție juridică apare ca fiind rezonabilă, fiind justificată prin lipsa formulării, cu privire la o persoană în legătură cu care sunt efectuate doar acte de cercetare penală, dar care nu are calitatea de suspect sau de inculpat, a unei suspiciuni referitoare la săvârșirea de către aceasta a unei infracțiuni. Cu privire la acest aspect, prin Decizia nr. 362 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 3 octombrie 2017, paragrafele 23—25, Curtea a reținut că dispozițiile art. 29 din Codul de procedură penală definesc ca fiind participanți în procesul penal organele judiciare, avocatul, părțile, subiecții procesuali principali, precum și alți subiecți procesuali, iar, cu privire la părți, art. 32 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că acestea sunt subiecții procesuali care exercită sau împotriva cărora se exercită acțiunea penală, iar alin. (2) al aceluiași art. 32 enumeră părțile procesului penal ca fiind inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente. Totodată, s-a arătat că art. 33 din Codul de procedură penală precizează, la alin. (1), că subiecții procesuali principali sunt suspectul și persoana vătămată, iar la alin. (2) stabilește, cu valoare de principiu, că aceștia au aceleași drepturi și obligații ca și părțile, cu excepția celor pe care legea le acordă numai acestora. În fine, art. 34 din Codul de procedură penală reglementează alți subiecți procesuali, aceștia fiind martorul, expertul, interpretul, agentul procedural, organele speciale de constatare, precum și orice alte persoane sau organe prevăzute de lege, având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale. Astfel, Curtea a observat că făptuitorul nu este reglementat în Codul de procedură penală, ca participant la procesul penal, această noțiune fiind utilizată în cuprinsul acestui cod, în lipsa unei definiții legale, spre exemplu, la art. 44 referitor la competența în caz de reunire a cauzelor, art. 48 cu privire la competența în caz de schimbare a calității inculpatului, art. 61 referitor la actele încheiate de unele organe de constatare, art. 62 privind actele încheiate de comandanții de nave și aeronave, art. 146¹ cu privire la obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane, art. 147 referitor la reținerea, predarea și percheziționarea trimiterilor poștale și art. 148 cu privire la utilizarea investigatorilor sub acoperire sau cu identitate reală și a colaboratorilor. Având în vedere aspectele anterior menționate, Curtea a conchis că prin „făptuitor” se înțelege persoana care nu are calitatea de suspect, dar în legătură cu care sunt realizate acte de cercetare penală. Astfel, pot avea calitatea de făptuitor persoanele împotriva cărora a fost înregistrată o plângere penală sau persoanele avute în vedere în desfășurarea urmăririi penale *in rem*, dar în privința cărora nu este atins standardul de probațiune necesar pentru a putea fi încadrate în categoria suspectilor sau a inculpaților. Prin urmare, în privința acestor persoane, probatoriul administrat furnizează indicii care să sugereze o eventuală formă de vinovăție în săvârșirea faptelor ce fac obiectul urmăririi penale. Din această perspectivă, Curtea a constatat că procesul penal parcurge mai multe etape, caracterizate prin nivele diferite ale probării vinovăției persoanelor care săvârșesc fapte de natură penală. Această evoluție graduală debutează cu existența unor bănueli rezonabile că persoana în cauză a săvârșit o infracțiune, bănueli a căror constatare îi conferă respectivei persoane calitatea de suspect, continuă cu formarea, pe baza probelor administrate, a unei presupuneri rezonabile că persoana avută în vedere a săvârșit o infracțiune, etapă ce determină punerea în mișcare a acțiunii penale, conform art. 15 din Codul de procedură penală, și dobândirea calității de inculpat, și se finalizează cu demonstrarea vinovăției acesteia, dincolo de orice

îndoială rezonabilă, fapt ce transformă inculpatul în persoană condamnată (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 198 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 4 iulie 2017).

21. Având în vedere considerentele mai sus invocate, Curtea a constatat că, într-adevăr, procesul etapizat de formulare și demonstrare a unei acuzații în materie penală presupune, printre altele, crearea, pentru participanții la procesul penal, a unei stări de incertitudine juridică, ce evoluează odată cu etapele procesului penal, incertitudine de natură a afecta existența acestora și de a influența conținutul raporturilor juridice pe care ei le încheie cu alți subiecți de drept, motiv pentru care se impune a fi limitată în timp, pentru a nu afecta în mod ireversibil existența persoanelor în cauză.

22. Curtea a constatat că această problemă nu poate fi invocată, însă, în privința făptuitorului sau a altor persoane chemate, în cursul urmăririi penale, pentru a fi audiate cu privire la diferite fapte reținute în dosarele penale și care nu au calitatea de părți ale procesului penal. Acest aspect a fost reținut și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, spre exemplu, prin Hotărârea din 27 septembrie 2007, paragrafele 48 și 54, pronunțată în Cauza *Reiner și alții împotriva României*, a statuat, în privința reclamantului, că „deși a fost audiat în anul 1991 de poliție, el nu avea niciun motiv să presupună că este vizat personal și nimic nu indică faptul că în acest stadiu era el însuși bănuț de săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte. Deși este adevărat că martorul F.G. l-a menționat printre agresorii lui A.A., nu a fost luată nicio măsură care ar fi putut avea urmări importante asupra situației sale. În plus, din 1991 până în 1997, el nu a fost citat pentru a depune mărturie și nicio altă măsură nu a fost luată împotriva lui. Deși numărul dosarului penal indică faptul că a fost constituit în anul 1990, nu este mai puțin adevărat faptul că era vorba de o urmărire penală *in rem* și că era posibil ca ancheta împotriva reclamantului să înceapă mai târziu. De altfel, reclamantul însuși a precizat în formularul său de cerere trimis Curții că a fost citat pentru a fi audiat în anul 1997. Abia la data de 13 noiembrie 1997 Parchetul l-a audiat și l-a informat oficial că era bănuț de săvârșirea unei infracțiuni. Prin urmare, Curtea a apreciat că abia la această dată a început procedura penală în ceea ce îl privește.” Prin aceeași hotărâre, instanța europeană a reamintit că, în materie penală, dreptul de a fi judecat într-un termen rezonabil are tocmai scopul de a evita „ca o persoană inculpată să rămână prea mult în incertitudine privind soarta sa (Hotărârea din 10 noiembrie 1969, pronunțată în Cauza *Stogmuller împotriva Austriei, paragraful 5)*”.

23. De altfel, Curtea a reținut că aceeași soluție juridică rezultă și din rațiunea reglementării instituției prescripției răspunderii penale. Aceasta, pe de o parte, limitează în timp starea de incertitudine a persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală și care nu mai pot fi trase la răspundere după împlinirea termenelor de prescripție a răspunderii penale pentru faptele comise, termene ce sunt calculate conform art. 154 din Codul penal și, respectiv, art. 155 alin. (4) din același cod, iar, pe de altă parte, asigură dreptul organelor judiciare ca, până la împlinirea termenelor anterior menționate, sau chiar în scopul întreruperii curgerii acestora, să efectueze toate actele de urmărire penală pe care le consideră necesare, în vederea aflării adevărului. Astfel, în interiorul termenelor de prescripție a răspunderii penale, organele judiciare au dreptul de a efectua toate actele procedurale pe care le consideră necesare, în vederea soluționării cauzelor, cu respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor implicate.

24. Pentru aceste considerente, Curtea a constatat că excluderea persoanelor față de care au fost realizate acte de urmărire penală, dar care nu au calitatea de părți ale procesului penal, din categoria titularilor dreptului de a formula contestație privind durata procesului penal este firească, nefiind de natură a încălca accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil al acestora. Cu privire la drepturile fundamentale anterior menționate, Curtea a arătat, în jurisprudența sa, că accesul liber la justiție este asigurat atunci când persoana interesată are dreptul de a se adresa cel puțin unei instanțe naționale independente, în vederea valorificării drepturilor sau intereselor sale legitime (a se vedea Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragraful 78), iar dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor garanții precum egalitatea armelor între acuzare și apărare, dreptul de a formula apărările necesare și dreptul de a beneficia de soluționarea cauzelor în cadrul unor proceduri caracterizate prin contradictorialitate (a se vedea Decizia nr. 307 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 3 mai 2010). Or, persoanelor aflate în ipoteza invocată de autorul excepției le sunt asigurate aceste garanții procesuale, în forme corespunzătoare etapei procesuale, anterioare urmăririi penale, în care se află.

25. Referitor la pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că persoanele care au calitatea de părți ale procesului penal, aflate în etapele procesuale la care fac referire prevederile art. 488¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv în cursul urmăririi penale, al judecării sau în căile ordinare sau extraordinare de atac, sunt în situații diferite sub aspectul nevoii de a limita starea de incertitudine ce rezultă din calitatea procesuală și etapa procesuală în care se regăsesc, prin formularea unei contestații privind durata procesului penal. Acest aspect justifică reglementarea de către legiuitor a unor

termene diferite după a căror împlinire persoanele în cauză pot promova calea de atac astfel reglementată, fără ca, în acest fel, să fie încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi. De altfel, cu privire la acest principiu, Curtea Constituțională a statuat, în repetate rânduri, în jurisprudența sa, că egalitatea nu înseamnă uniformitate și că acest principiu nu interzice reglementarea unor reguli specifice în cazul diferenței de situații (a se vedea Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, și Decizia nr. 782 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 15 iunie 2009).

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența mai sus invocată, atât soluția, cât și considerentele deciziei anterior arătate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

27. Distinct de cele reținute prin jurisprudența anterior menționată, Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate conform căreia dispozițiile art. 488¹ alin. (2) din Codul de procedură penală plasează făptuitorul pe o poziție de inferioritate față de persoana vătămată, încălcându-i, în acest fel, dreptul la un proces echitabil, prin faptul că acesta nu este enumerat printre persoanele care au dreptul de a formula contestație cu privire la durata procesului penal. Curtea reține, în acest sens, că, astfel cum s-a arătat și în motivarea excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 488¹ alin. (2) din Codul de procedură penală nu pot fi aplicate decât în coroborare cu cele ale alin. (3) lit. a) din același articol, potrivit cărora contestația analizată poate fi promovată, în cursul urmăririi penale, după trecerea a cel puțin un an de la momentul începerii etapei procesuale anterior menționate. Or, în aceste condiții, prevederea făptuitorului în ipoteza normei criticate ar fi fost lipsită de rațiune juridică.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 903/303/2017 și, respectiv, de Tribunalul București — Secția I penală, din oficiu, și de Cristian Baicu în Dosarul nr. 10.410/3/2017 și constată că dispozițiile art. 488¹ alin. (2) și alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția penală și Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2017 privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020

Având în vedere necesitatea adoptării unor măsuri urgente pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2017 privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020, aprobată cu modificări prin Legea nr. 83/2017, precum și utilitatea unei corelări urgente a anumitor prevederi din textul actului normativ actual cu necesitatea asigurării unui cadru legislativ clar, stabil, predictibil și coerent și o mai bună transpunere a acestuia cu actualele cerințe ale pieței, în vederea evitării unor disfuncționalități în implementarea și derularea Programului de susținere a internaționalizării, cu impact deosebit de grav asupra nivelului de reprezentare pe piețele internaționale, precum și necesitatea responsabilizării operatorilor economici români, pentru a evita riscul apariției unor efecte negative datorate neacordării în timp util de facilități în vederea îndeplinirii unor angajamente asumate de România în scopul relansării și încurajării activității economice, astfel încât sectorul operatorilor economici români să devină un motor de creștere economică și o sursă de locuri de muncă, lipsa unui instrument de lucru puternic, eficient și coerent, urmărind creșterea nivelului de reprezentare a operatorilor economici români pe piețele internaționale, necesitatea de a identifica soluțiile care să permită maxima sustenabilitate a exporturilor pe toate palierele și de a valorifica perspectivele de dezvoltare în contextul noilor provocări și creșterea deficitului balanței comerciale a României, afectează dezvoltarea economică atât sub aspect social, cât și în ceea ce privește mediul de afaceri, contribuind la întreținerea unui climat nesigur și neatractiv.

Se impune eliminarea urgentă a tuturor impedimentelor de natură legislativă sau operațională în vederea debirocratizării prin adoptarea unei proceduri simplificate, fiind esențială pentru atingerea obiectivului statului român.

În considerarea faptului că elementele mai sus menționate vizează interesul general public și constituie situații de urgență a căror reglementare nu poate fi amânată, precum și a deficiențelor constatate în legislația specifică curentă, se impune promovarea urgentă de soluții legislative menite să asigure punerea în aplicare și respectarea planului de export pentru târguri și misiuni economice, prevăzute în anul 2018.

Luând în considerare perioada lungă pe care o presupune procedura parlamentară, o consecință în acest caz reprezentând-o amânarea/întârzierea implementării și derulării programului, cu impact social și economic la nivel național sau local,

și în considerarea faptului că aspectele sus-menționate vizează interesul producătorului român și constituie o situație de urgență a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2017 privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 26 ianuarie 2017, aprobată cu modificări prin Legea nr. 83/2017, se modifică după cum urmează:

1. **Articolul 3 va avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — Prin Program se finanțează, prin alocație financiară nerambursabilă, atât participări ale operatorilor economici români la târguri și expoziții cu caracter internațional organizate în statele membre ale Uniunii Europene și în țările terțe, cu stand de prezentare a produselor/serviciilor, cât și misiuni economice.”

2. **La articolul 4, alineatul (3) va avea următorul cuprins:**

„(3) Alocația financiară nerambursabilă este de tip sprijin forfetar și va fi stabilită prin ordin al ministrului pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat în limita bugetului alocat anual Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat prin Legea bugetului de stat și se acordă cu îndeplinirea condițiilor de eligibilitate, precum și a criteriilor de evaluare însoțite de punctajele aferente stabilite prin norme metodologice

aprobate prin ordin al ministrului pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat.”

3. **La articolul 4, alineatul (4) se abrogă.**

4. **Articolul 5 va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — Pentru încadrarea în Program, beneficiarul este înregistrat, potrivit Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2011 pentru stimularea înființării și dezvoltării microîntreprinderilor de către întreprinzătorii debutanți în afaceri, aprobată cu modificări prin Legea nr. 301/2011, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau ca instituție medicală în baza Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și își desfășoară activitatea în România.”

5. **La articolul 6, alineatul (3) va avea următorul cuprins:**

„(3) Procedurile necesare elaborării normelor metodologice aprobate prin ordin al ministrului pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat, prevăzute la art. 8, se vor face cu respectarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului

de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare.”

6. **Articolul 8 va avea următorul cuprins:**

„Art. 8. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat va aproba prin ordin normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, care vor cuprinde: condițiile de eligibilitate, criteriile de evaluare și punctajele aferente, modalitatea de accesare, alocația

financiară forfetară, normele de implementare a schemei de ajutor *de minimis*.”

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 503/2017 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2017 privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat,
Ștefan-Radu Oprea

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 28 iunie 2018.
Nr. 58.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse și acordarea acestora ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, pentru protecția populației afectate de fenomenele hidrometeorologice periculoase din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 5 alin. 1 lit. a) și alin. 3, precum și al art. 8 alin. 3 din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă scoaterea din rezervele de stat și acordarea imediată ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, a unor cantități de produse, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în limita sumei de 767.700 lei, exclusiv transportul, pentru populația afectată de fenomenele hidrometeorologice periculoase produse în județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț.

(2) Transportul produselor până la locurile de destinație indicate de instituțiile prefectului din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț se efectuează cu mijloace de transport puse la dispoziție de Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale sau de alte structuri din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, precum și prin operatori economici, în condițiile reglementărilor legale în vigoare.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale scade din gestiune, la prețul de înregistrare, prin debitarea contului 6890100 „Cheltuieli privind rezerva de stat”, cantitățile de produse aprobate a fi scoase din rezervele de stat potrivit prezentei hotărâri, proporțional cu datele din avizele de expediție și procesele-verbale de predare-primire semnate de persoanele împuternicite desemnate de instituțiile prefectului din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț.

Art. 3. — Cheltuielile pentru realizarea operațiunilor de transport prevăzute la art. 1 alin. (2) se suportă din veniturile proprii ale Activității pentru intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate, înființată pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, conform Hotărârii Guvernului nr. 598/2014 privind înființarea pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme

Speciale și pe lângă fiecare unitate teritorială a unor activități finanțate integral din venituri proprii, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) Distribuția construcțiilor ușoare din elemente modulate către populația afectată se va face de comitetul județean pentru situații de urgență, prin grija Instituției Prefectului — Județul Bacău.

(2) Preluarea locuințelor de către persoanele sinistrate se face pe bază de proces-verbal de predare-primire, cu precizarea obligațiilor și îndatoririlor primitivului, întocmit după modelul contractului-cadru de închiriere prevăzut în anexa nr. 8 la Normele metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii locuinței nr. 114/1996, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2000, cu modificările și completările ulterioare, pe termen de un an calendaristic, dar nu mai puțin decât perioada necesară rezolvării situației locative definitive a sinistratului beneficiar de locuință provizorie.

(3) Pe măsura finalizării reconstrucției locuințelor, Instituția Prefectului — Județul Bacău urmează a prelua de la populație construcțiile ușoare din elemente modulate acordate în condițiile prezentei hotărâri.

(4) Preluarea prevăzută la alin. (3) se face pe bază de proces-verbal de predare-primire, cu constatarea stării constructiv-funcționale și aplicarea măsurilor, după caz.

(5) Construcțiile ușoare din elemente modulate preluate potrivit alin. (3) și (4) se transmit, în condițiile legii, Inspectoratului Județean pentru Situații de Urgență Bacău, care va asigura gestionarea și conservarea acestora.

Art. 5. — (1) Instituțiile prefectului din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț vor justifica distribuția produselor scoase din rezervele de stat în condițiile

prezentei hotărâri, conform prevederilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 371/1993 privind acordarea, în primă intervenție, a ajutoarelor umanitare populației sinistrate, ca urmare a unor situații excepționale.

(2) Documentele justificative privind distribuirea produselor se păstrează la instituțiile prefectului din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț, în vederea punerii lor la dispoziția organelor de control abilitate.

(3) Schimbarea, sub orice formă, a destinației produselor acordate ca ajutor umanitar intern de urgență, cu titlu gratuit, din

rezervele de stat, este interzisă și atrage, după caz, răspunderea civilă, administrativă, disciplinară sau penală.

Art. 6. — Finanțarea întregirii stocului rezervă de stat pentru produsele scoase în condițiile art. 1 alin. (1), cu excepția produselor: făină, țevi instalații, uși exterior, ferestre de baie, oțel beton, tablă zincată, cherestea rășinoase, se efectuează în limita sumei de 625.000 lei din veniturile proprii ale activității pentru intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate, înființată pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, conform Hotărârii Guvernului nr. 598/2014, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Nucu Marin,
secretar de stat
Administrația Națională
a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
Voicu Dorin Sandu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 5 iulie 2018.
Nr. 479.

ANEXĂ

LISTA

produselor constând în căsuțe modulate și dotarea aferentă, acordate ca ajutor umanitar pentru populația afectată de alunecările de teren și inundații, cauzate de fenomenele hidrometeorologice periculoase din județele Bacău, Botoșani, Buzău, Covasna, Dâmbovița și Neamț

Nr. crt.	Produsul	U.M.	Cantitate					
			Bacău	Botoșani	Buzău	Covasna	Dâmbovița	Neamț
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1.	Construcții ușoare din elemente modulate	buc.	15	—	—	—	—	—
2.	Paturi	buc.	25	19	—	130	—	—
3.	Saltele pat	buc.	25	19	—	130	—	—
4.	Pături	buc.	40	19	—	260	—	—
5.	Fețe de pernă	buc.	40	—	—	—	—	—
6.	Cearșafuri	buc.	25	38	—	260	—	—
7.	Aragaz cu 3 ochiuri	buc.	15	6	—	—	—	—
8.	Butelie	buc.	15	6	—	—	—	—
9.	Conserve de carne	kg	150	—	—	351	—	540
10.	Pate de ficat	kg	—	—	—	—	—	120
11.	Apă minerală	litri	13.599	—	2.592	495	—	1.899
12.	Saci de dormit	buc.	250	—	—	—	—	150
13.	Făină	kg	—	—	—	400	—	1.800
14.	Var	tone	—	—	—	—	117,825	—
15.	Ciment	tone	—	—	—	—	385	—
16.	BCA (240 X 200 X 265)	mc	—	—	—	—	232	—
17.	Oțel beton Φ 6 mm	tone	—	—	—	—	1,2	—
18.	Oțel beton Φ 8 mm	tone	—	—	—	—	8	—
19.	Oțel beton Φ 12 mm	tone	—	—	—	—	6,4	—
20.	Tablă zincată	tone	—	—	—	—	1,44	—
21.	Cherestea rășinoase	mc	—	—	—	—	29,017	—
22.	Țevi instalații	kg	—	—	—	—	120	—
23.	Uși de exterior	buc.	—	—	—	—	1	—
24.	Fereastră de baie	buc.	—	—	—	—	1	—
Valoare (lei)/județ			264.600	12.500	86.700	50.200	348.000	5.700
Valoare totală (lei)			767.700					

NOTĂ:

Cantitățile de apă minerală pot fi diminuate în funcție de unitatea de ambalaj.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind acordarea unor ajutoare de urgență pentru sprijinirea familiilor afectate
de inundațiile din perioada iunie—iulie 2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 28 alin. (1) din Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă acordarea unor ajutoare de urgență, în limita sumei de 6.000.000 lei, din creditele bugetare aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Muncii și Justiției Sociale pentru anul 2018, pentru familiile și persoanele singure ale căror locuințe ori gospodării au fost afectate de inundațiile, alunecările de teren și fenomenele meteorologice deosebite produse în perioada iunie—iulie 2018.

Art. 2. — (1) Ajutoarele de urgență prevăzute la art. 1 se acordă familiilor sau persoanelor singure, astfel:

a) câte 10.000 lei pentru familiile și persoanele singure ale căror gospodării au fost afectate în proporție de peste 50%;

b) câte 5.000 lei pentru familiile și persoanele singure ale căror gospodării au fost afectate în proporție de până la 50%, inclusiv.

(2) În cazul în care, ca urmare a inundațiilor, a alunecărilor de teren și a fenomenelor meteorologice deosebite produse în perioada iunie—iulie 2018, s-au înregistrat pierderi de vieți omenești, familia persoanei decedate beneficiază de suma de 25.000 lei.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), ajutorul se plătește soțului/soției ori rudelor directe de gradul 1 sau 2 sau, în lipsa acestora, persoanei care s-a ocupat de organizarea înmormântării.

Art. 3. — (1) Sumele care se acordă cu titlu de ajutoare de urgență, potrivit prevederilor prezentei hotărâri, se stabilesc prin anchete sociale efectuate de agențiile pentru plăți și inspecție socială din județele în care s-au înregistrat inundațiile, alunecările de teren și fenomenele meteorologice deosebite produse în perioada iunie—iulie 2018, denumite în continuare *agenții teritoriale*. Pentru propunerea nominală a sumelor cu titlu de ajutor de urgență, anchetele sociale vor ține cont de gradele de avariere/distrugere stabilite de inspectoratul județean pentru situații de urgență/comitetul județean pentru situații de urgență.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 38 alin (1) și (2) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 50/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru acordarea ajutoarelor de urgență prevăzute la art. 2 nu este necesară completarea cererii.

Art. 4. — (1) Ajutoarele de urgență se plătesc în baza aprobării ministrului muncii și justiției sociale, pe măsură ce sunt efectuate anchetele sociale de către agențiile teritoriale.

(2) În vederea plății ajutoarelor de urgență, pe baza anchetelor sociale efectuate, agențiile teritoriale întocmesc centralizatorul nominal al persoanelor care urmează să primească ajutorul, care va conține în mod obligatoriu:

a) numele și prenumele titularului ajutorul de urgență;

b) adresa de domiciliu/reședință;

c) gradul de afectare a gospodăriei stabilit de inspectoratul județean pentru situații de urgență/comitetul județean pentru situații de urgență;

d) existența sau inexistența asigurării obligatorii și/sau facultative a locuințelor care să acopere pagubele suferite;

e) suma propusă cu titlu de ajutor de urgență, în conformitate cu nivelurile și limitele prevăzute la art. 2.

(3) Pe baza centralizatorului prevăzut la alin. (2), Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială întocmește situațiile centralizatoare cu titularii ajutorului de urgență cu propunerea de aprobare, pe care le transmite Ministerului Muncii și Justiției Sociale pentru aprobare.

(4) Plata ajutorului de urgență se poate face atât în numerar, direct titularului, cât și prin cont bancar. Pentru plata prin cont bancar, titularul își va exprima opțiunea în scris pe baza unei declarații pe propria răspundere, cu ocazia efectuării anchetei sociale.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Paul Stănescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect
al judeţului Constanţa de către domnul Albu Ioan

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect al judeţului Constanţa de către domnul Albu Ioan.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Nucu Marin,
secretar de stat

Bucureşti, 5 iulie 2018.
Nr. 481.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect
al municipiului Bucureşti de către domnul Petcu Adrian

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect al municipiului Bucureşti de către domnul Petcu Adrian.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Nucu Marin,
secretar de stat

Bucureşti, 5 iulie 2018.
Nr. 482.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare
în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect al municipiului
Bucureşti de către doamna Cliseru Speranţa

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) şi ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Cliseru Speranţa exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de prefect al municipiului Bucureşti.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
 p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Nucu Marin,
 secretar de stat

Bucureşti, 5 iulie 2018.
 Nr. 483.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Normei Autorităţii de Supraveghere Financiară nr. 8/2018 pentru completarea Normei Autorităţii de Supraveghere Financiară nr. 14/2015 privind reglementările contabile conforme cu directivele europene aplicabile sistemului de pensii private, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 21 iunie 2018, se face următoarea rectificare:

— la art. I pct. 2, în loc de: „... se introduce un nou cont, contul 644,...” se va citi: „... se introduce un nou cont, contul 646,...”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, Bucureşti; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” Bucureşti
 şi IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcţia de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relaţii cu publicul, Bucureşti, şos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 şi 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 094340